

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 603

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ΄.

1 Νοεμβρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τηλ. 628.280 Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι Τ. 147

Ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας

Εἰς ὁμιλίαν του, ἣν ἐξεφώνησεν τὴν 13. 9.70 εἰς Λονδίνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ συγκεντρώσεως ἐπὶ τῇ 20ῇ ἐπετείῳ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του, μεταξύ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ κάτωθι: «Ἀποτελοῦμεν τὴν κατ' Ἀνατολὰς Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ὑπαρξιν καὶ τῆς κατὰ Δύσιν Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἱστορία θεθαίως παρουσιάζει θέσεις τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς Ἐκκλησίας ἀναφερομένας εἰς τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν διοίκησιν διαφόρους καὶ ἐν τισιν ἀντιτιθεμένας πρὸς τὰ καθολικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδεγμένα. Πλὴν ὅμως ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἀ-

γίου Πνεύματος δὲν φαίνεται ἀπρακτοῦσα ἐν τῇ Δύσει. Διότι τὸ Τριαδικὸν καὶ Χριστολογικὸν Δόγμα παρέμεινε τὸ αὐτὸ ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Διότι ἄνδρες καὶ γυναῖκες παρουσιάζονται καὶ εἶναι ἅγιοι, ἄσκηταί, ἱεραπόστολοι, διδάσκαλοι καὶ μάρτυρες ὑπὲρ Χριστοῦ». (περιοδ. Ἐπίσκεψις, τεύχ. 14, 15 Σεπτ.).

Δύνανται νὰ ὑπάρξουν βλασφημίαι κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος χειρότεροι τῶν ἐκστομισθειῶν ὑπὸ τοῦ δῆθεν Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναγόρου; Ὡστε δὲν ὑπάρχει Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὡς ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, ἀλλὰ δύο; ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τὰ μυστήρια τῶν

αίρετικῶν καθὼς καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα τῶν Ὁρθοδόξων;

Οἱ Δυτικοὶ ἐξ ἄλλου ἔχουν ἁγίους, ἁσκητάς, ἀποστόλους καὶ μάρτυρας ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία;

Ἀποροῦμεν, θλιβόμεθα, ἀγωνιῶμεν καὶ φρικούμεν πρὸ τῶν ἀντορθοδόξων, ἐξωφρενικῶν, βλασφημῶν καὶ ἀνοσιῶν δηλώσεων τούτων. Ἐξ αὐτῶν συμπεραίνεται, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας συμφρονεῖ τῷ Προκαθημένῳ τοῦ Φαναρίου, καὶ συμπερέβεται αὐτῷ μὲ πρόγραμμα καὶ σκοπὸν: τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ. Ἐπετέθη ἐπίσης κατὰ τῶν «ὑπερζηλωτῶν» τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν ἀντιτίθενται εἰς τὴν προσέγγισιν καὶ ἔνωσιν τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

«Οἱ ζηλωταὶ αὐτοὶ — εἶπεν — χαρακτηρίζουν ὅλας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανοσύνης ὡς ἀποστάτιδας καὶ αἰρετικές. Ἀλλὰ τοιαῦται ὕβρεις ἀντίκεινται πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀδελφωσύνην καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀγάπης!».

Μάλιστα, κ. Ἀθηναγόρα, εἶναι αἰρετικὰ καὶ ἀποστάτιδες ὅλαι αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι τῆς Χριστιανοσύνης ἢ μᾶλλον δὲν εἶναι Ἐκκλησίαι, ἀλλὰ «συναγωγαὶ πονηρευομένων», διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία καὶ μόνον Μία. Ἐπὶ πλέον αἰρετικὸς εἶσαι καὶ σὺ καὶ οὐχὶ Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ὅστις ὑπὸ τὸ πρῶσχημα δῆθεν τῆς ἀγάπης προσπαθεῖς νὰ παραπλανήσῃς τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ νὰ τοὺς ἀπολέσῃς ψυχικῶς διὰ τῶν αἰρετικῶν σου φρονημάτων καὶ διακηρύξεων.

Ἀλλὰ κράτησον, ἀποστάτα καὶ αἰρετικέ, τὰς φαεινάς καὶ πρωτοτύπους ιδέας διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διότι ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός» ἔχει ἀφυπνισθῇ καὶ εὕρισκεται ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Μυριάδες εὐσεβῶν ψυχῶν εἶναι ἔτοιμα νὰ χύσουν τὸ αἷμά των διὰ τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν.

Τί εἶπωμεν ἢ τί γράψωμεν ἐν συνεχείᾳ περὶ τοῦ ἄλλου μεγάλου ἀποστάτου καὶ ἐκθεμελιωτοῦ τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ἀμώμου Ὁρθοδοξίας Ἰακώβου; Οὗτος καταληφθεὶς ὑπὸ ἀκράτου φιλοδοξίας ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀνάδειξίν του

εἰς Πατριάρχην καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς ὡς Αὐτοκεφάλου. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ συνεκλόνισε ὡς τεκτονικὸς σεισμὸς τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ 20ῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως περὶ χρησιμοποίησεως τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Σύσσωμος ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἐξηγέρθη ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου ζητήσας τὴν ἀντικατάστασιν του διὰ πολλῶν διαμαρτυριῶν καὶ πρωτοφανοῦς ἀντιδράσεως.

Εἶναι φανερόν πλέον, ὅτι ὁ Ἰακώβος ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰς ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις.

Ἀπέβη καὶ οὗτος ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων ὑποστηρικτῶν τοῦ ὀλεθρίου συγκρητισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει τὴν ἐνοποίησιν τῶν πάντων καὶ τὴν ὑπονόμευσιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλὰ τί ἄλλο δύναται νὰ ἀναμένη τις ἀπὸ τὸν Ἰακώβον Κουκούζην, πιστὸν τέκνον τοῦ Ἀθηναγόρου, ὁστις ἐσχάτως καὶ κατόπιν τοῦ δημιουργηθέντος σάλου ἐξέφρασε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην του πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰακώβου εἰπὼν: «Ποτὲ δὲν εἶχε κλονισθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη μου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰακώβον. Δὲν ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν κόσμον, ποῦ νὰ ἤμπορέσῃ νὰ μοῦ κλονίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτὴν...

Ὁ Ἰακώβος ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶναι ἓνας μέγας ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης».

Φρίξον ἤλιε καὶ στέναξον ἡ γῆ! μέγας ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης! Ποῖος;

Ὁ αἰρετικὸς, ὁ οἰκουμενιστής, ὁ προδότης τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ὁ καταλύτης τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ παραδόσεων τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ἐπιδιώκων «μεταίρειν ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν».

Εἰς τί εἶναι ὑποδεέστερος τοῦ Πάτρωτος καὶ Γέροντός του; εἰς οὐδέν. Ἀμφότεροι ἀνέκαθεν συνειργάζοντο καὶ συνεργάζονται διὰ τὴν νόθευσιν καὶ παραχάραξιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν «βεβήλωσιν τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ» τοῦτέστιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Τοὺς ἀπεδόθη ἡ μομφή, ὅτι εἶναι Μασσῶνοι. Ἀλλὰ οὐδέποτε

διεμαρτυρήθησαν, είτε διὰ τοῦ τύπου ἢ διὰ ζώσης φωνῆς.

Καὶ πρὸς ἀποκορύφωσιν τῆς θλίψεως καὶ ἀγωνίας τῶν ἀγαπώντων τὴν Ὁρθοδοξίαν, προσετέθησαν αἱ τελευταῖαι δηλώσεις τοῦ Προκαθημένου τῆς Κρατούσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Ἀθηναγόρου, ὅτι: «ὁ Ἀθηναγόρας ἔχει τὸ τάλαντον νὰ τέμνῃ νέας ὁδοὺς καὶ νὰ χαράσῃ εὐρυτέρας κατευθύνσεις καὶ δι' αὐτὸ ὑφίσταται καὶ τὰς σφοδρότερας ἐπιθέσεις» καὶ ὅτι «κλείζει τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον».

Ποῖος θὰ ἀνέμενεν νὰ πλέκωνται τοιαῦτα ἐγκώμια δι' ἓνα αἰρετικὸν Πατριάρχην; ὁ Ἀθηναγόρας μόνον ὡς προδότης τῆς Ὁρθοδοξίας δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ οὐδὲν ἕτερον. Ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὸν ἐπαινῇ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπίσης «τέμνει νέας ὁδοὺς καὶ χαράσσει εὐρυτέρας κατευθύνσεις» μιμούμενος τὸ παράδειγμα του; Μήπως καὶ ὁ Ἀθηνῶν δὲν εἶναι νεωτεριστὴς καὶ εἰσαγωγεὺς πολλῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; τῇ ἀνοχῇ του ἢ μᾶλλον τῇ ὑποδείξει του δὲν κυκλοφοροῦν ἐν μέσσις Ἀθήναις ἵπαντελονοφόροι κληρικοὶ ἐκμονοδερνισθέντες καὶ μὲ σύμμετρον κουράν; ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του δὲν εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ἀρμόνιον καὶ ἀντικατεστάθη ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ ὑπὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς τετραφώνου τοιαύτης; πῶς ὁ Καρδινάλιος Κάρπινο ἐκ Σικελίας ἠυλόγησε τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ; ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος ὡς ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἦτο γνώστης τούτου, ἀφοῦ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέθεσεν γεῦμα εἰς τὴν Μονὴν Πεντέλης εἰς τὸν Καρδινάλιον καὶ τὴν συνοδείαν του; Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἐπιτρέπουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, συμπροσευχὴν καὶ παροχὴν εὐλογίας ὑπὸ αἰρετικῶν; πῶς ἀγνοεῖ ταῦτα ὁ Προκαθημένος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἐπὶ τόσα ἔτη χρηματίας Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου; Ἀλλὰ φεῦ! οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἐπλανήθησαν ὑπὸ τοῦ Διαβόλου. Καὶ ἐπλανήθησαν πλάνην δεινὴν

συλλειτουργοῦντες, συμπροσευχόμενοι καὶ συγχρωτιζόμενοι συνεχῶς μετὰ αἰρετικῶν παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Ποῖος δὲν θλίβεται καιρίως, ἀδημονεῖ καὶ σκανδαλίζεται διὰ τὰ τεκταινόμενα κατὰ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας; τίς δὲν ἐλεεινολογεῖ τὸ κατάντημα Ἱεραρχῶν προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁπαδῶν τοῦ ἀπαισίου συγκρητισμοῦ;

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ πράξωμεν ἡμεῖς καὶ πῶς νὰ ἀμυνθῶμεν δι' ὅσα συμβαίνουν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας; ἀφ' ἐνὸς μὲν, νὰ προσευχηθῶμεν θερμότερα καὶ μετὰ κατωδύνου καρδίας διὰ τὴν ἀνάνηψιν καὶ τὸν φωτισμὸν τῶν αἰρετικῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δέ, νὰ ἀναλάβωμεν ἀγωνὰ ἱερὸν ἀφυπνίσεως τῶν ἡσύχως καθευδόντων καὶ ἐπαναπαυομένων μὲ μίαν ξνῶσιν δῆθεν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις κατ' αὐτοὺς θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, εἰρήνην καὶ ἐνότητα μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ξνῶσις ἀποτελεῖ οὐτοπίαν καὶ ψεῦδος, ἐὰν αὕτη δὲν γίνῃ ὅπως ὁ Θεὸς τὴν θέλει.

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θεβραῖως εἶναι «ἵνα πάντες ἓν ᾦσιν», ἀλλὰ πῶς; μὲ μετανοίαν καὶ ἐπιστροφὴν ὅλων τῶν πεπλανημένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ ἀκαينوτομήτου κατ' Ἀνατολὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628,280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Επιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμαὶς	15.—
»	Ἑτησία »	30.—
Ἑξωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησία »	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1	

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

ΣΤ'

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2α Ὀκτωβρίου 1970

Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»
Κάνιγγος 32, Ἐνταύθα

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 594—595 φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου Περιοδικοῦ τῆς 15ης 25ης Ἰουλίου ἐ.ε. δημοσιεύεται ἡ «συνέχεια» τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Ἀλ. Καλόμοιρου εἰς τὴν ἡμετέραν «ἐπιστολιμαίαν διατριβήν».

Παρακαλῶ, ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου καὶ τηρουμένων ἐπακριδῶς τῶν διατάξεων αὐτοῦ, δημοσιεύσετε τὰ κατωτέρω εἰς ἀπάντησιν:

1. Γράφει ὁ κ. Καλόμοιρος: «Οἱ Νεοσημερολογίτες εἶναι ἄρρωστα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀρρώστειά τους εἶναι χρονία ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἐδηγοῦν σιγά, ἀλλὰ σίγουρα στὸν θάνατο. Ἡ ἀρρώστειά τους εἶναι ἡ χειρότερη αἵρεσις ποὺ ἀντιμετώπισε ποτὲ ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ἀρρώστειά τους εἶναι μιὰ κατάστασις ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ μὲ πολλὰ ὀνόματα: «Οἰκουμενισμός», «Συγκρητισμός», «Ἀγνωστικισμός», «Θρησκευτικὴ ἀδιαφορία», «Κοσμικότης». Ἡ τοξίνη ποὺ δηλητηριάζει τοὺς νεοσημερολογίτας εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου».

Ὅτι πολλοὺς τῶν Νεοσημερολογιτῶν (ὅπως καὶ τῶν Παλασιομερολογιτῶν) δηλητηριάζει τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου δὲν εἶναι ἀμφισβήτησιμον. Ἀλλὰ διατί ὁ κ. Καλόμοιρος γενικεύει, ὅλως κακοπίστως, τὰς διαπιστώσεις; Δὲν φοβεῖται μήπως, οὕτω πράττων, εὐρεθῇ εἰς τὸν χῶρον τῆς συκοφαντίας; Ἀπαντες λοιπὸν συλλήβδην οἱ Νεοσημερολογίται εἶναι ἄνθρωποι τοῦ «κόσμου τούτου»; Ποῦ ἐδηγεί ἡ ἐμπάθειά!..

Λησμονεῖ δ' ἀκόμη ὁ κ. Καλόμοιρος ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου ἔχει δυστυχῶς εἰσελθεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (δηλαδὴ ἔχει καταλάβει μέλη τῆς Ἐκκλησίας) ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων αἰώνων... Ὁρθότατα ἔγραφε συγγραφεὺς τις: «Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴν Ἐκκλησία μέσα εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὁ Διάβολος ἀγωνίζεται νὰ θάλῃ τὸν κόσμον μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν».

2. Κατηγοροῦνται ἀκόμη οἱ Νεοσημερολογίται δι' «ἀντιμοναχικὸν πνεῦμα». Ἄν θεαίως τοῦτο ἐλέγετο ὡς κατηγορία κατ' ἐνίῳν Νεοσημερολογιτῶν, δὲν θὰ διεφώνουν. Ἀλλὰ λεγόμενον κατὰ πάντων συλλήβδην, μόνον ὡς συκοφαντία δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ κατὰ τοῦ γράφοντος ἐκτοξεύει ὁ κ. Καλόμοιρος τὴν αὐτὴν συκοφαντίαν (λέγει ὅτι «μὲ

δυσκολία χρίπτω τὸ ἀντιμοναχικὸ πνεῦμα»), δεξιμάθῃ ὅτι δέκα περίπου μαθηταὶ μου ἐν Χριστῷ εὐρίσκονται ἤδη εἰς Ἱεράς Μονάς. Οὐδέποτε ἀπέτρεφα, πρόσωπα, ἔχοντα μοναχικὸν οὐδέ πύθον, ἀπὸ τοῦ Μοναχικοῦ βίου.

3. Ερωτώμεθα ἂν ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία πρὸ τοῦ Σχίσματος ἦτο Ἐκκλησία ζῶσα. Μάλιστα, κύριε, ἦτο ζῶσα! Ἀσθενῆς μὲν, ἀλλὰ ζῶσα. Ὅχι νεκρά! Τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει μέλη νεκρά, ὅπως δὲν ἔχει μέλη νεκρά καὶ ὁ ἀνθρώπινος οργανισμός. Καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀποτελεῖ μέλος τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἦτο ὀργανικῶς ἡνωμένη μετ' αὐτῆς ΕΖΗ. Πότε ἐνεκρώθη; Ὅτε ἐχωρίσθη ἀπὸ τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς καὶ Ἐκκλησιᾶς καὶ διέκοψε τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν! Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι ἔγραφα ἐν τῇ Γ' ἀπαντήσει μου πρὸς τὸν κ. Καλόμοιρον (φύλλον ὑπ' ἀριθ. 594—595): «...Ἐως οὗ ὅμως συμβῇ τοῦτο, ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ καταδίκη, ὁ εἰς αἵρεσιν πεσὼν Ἐπίσκοπος ἢ Ἱερεὺς ἐξακολουθεῖ, θεῖα τινὶ οἰκονομίᾳ, νὰ παρέχῃ τὴν θεῖαν Χάριν... Ἄν θεαίως Ἐπίσκοπός τις, πεσὼν εἰς αἵρεσιν, ἀποκόψῃ τοὺς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν δεσμοὺς αὐτοῦ, δηλαδὴ παύσῃ τὴν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας κοινωνίαν, ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς καὶ συστήσῃ ἰδίαν «Ἐκκλησίαν», ἢ προσκολληθῇ εἰς ἑτέραν «Ἐκκλησίαν», αἵρετικὴν τότε καθίσταται νεκρὸν ὄργανον, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀπεκηρύχθῃ Συνοδικῶς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Ταμεῖον τῆς Χάρτος καὶ ὁ διακόπτων τὴν πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν Ἐπίσκοπος καθίσταται ἀγωγὸς κενός. Πόθεν θὰ λάβῃ τὴν Χάριν, ἵνα διοχετεύσῃ ταύτην εἰς ἄλλους;».

Νομίζω ὅτι ὑπῆρξα πολὺ σαφές. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ τῶν Λατίνων καταδίκη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦτο αὐτοκαταδίκη τῶν Λατίνων καὶ οὐχὶ καταδίκη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁρθότατα δ' ἐν προκειμένῳ ἐγγράφῳ ὑπὸ τινος ὅτι «ὁ Παπισμὸς ἀπέκοψε μόνος τοῦ τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιᾶς μὲ τὸ ἀνάθεμα ποὺ ἀπέθεσε ἐπ' αὐτὴν ἡ Ἀγία Τράπεζα τῆς Ἀγίας Σοφίας». Ὑπὸ τινος δ'

ἐγράφησαν τὰ ἀνωτέρω; Ἰπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Καλομοίρου!.. (Ὅρα φύλλον 596—597 ἐνθα ἐδημοσιεύσαμεν ἀποσπάσματα ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ κ. Καλομοίρου πρὸς τοὺς ἡγέτας τῶν Παλαισημερολογιτῶν).

4. Ἀκούσατε καὶ θαυμάσατε συνέπειαν εἰς τὸν κ. Καλομοίρον: «Τὰ τῆς Ἐκκλησίας Μυστήρια καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν. Ἄς μὴ χώνουμε σ' αὐτὰ τὴν ὑπερήφανη ὀρθολογιστικὴ μας σκέψι μετὰ τὴν ἀπαίτησιν νὰ καταλάβουμε τὰ καὶ ἀνθρώποις καὶ ἀγγέλοις ἀπρόσιτα κρίματα τοῦ Θεοῦ... Ἐν τούτοις πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοὶ νὰ μὴ σχηματιστοῦμε ὀρθολογιστικὰ τὰ πράγματα θάζοντάς τα στὰ καλοῦπια τῆς περιορισμένης καὶ ἁμαρτωλῆς νοημοσύνης μας. Μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ κηρύττῃ δημοσίᾳ μὴ φοβερὴ αἵρεσι χωρὶς νὰ εἶναι στὴν πραγματικότητά αἵρετικὸς, διότι κηρύττει τὴν αἵρεσιν ἀπὸ ἄγνοια καὶ μόλις τοῦ ἐξηγηθῶσιν ὅτι σφαλῆι καὶ ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας παίρνει ἀμέσως πίσω τὰ λόγια του. Μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ κοινωνῇ μετ' αἵρετικῶς χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι εἶναι αἵρετικοί. Μπορεῖ ἡ ἱδία ἐνέργεια ἄλλοτε μὲν νὰ συνιστᾷ αἵρεσιν καὶ ἄλλοτε νὰ εἶναι πράξις ἱεραποστολῆς».

Εὔγε, ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε! Ὁρθότατα πάντα ταῦτα! Ἀλλὰ διατί οὐ αὐτὸς ἀναιρεῖς ἀνοικτιμῶνως τὰς θέσεις σου; Πιστεύων τὰ ἀνωτέρω, πῶς τολμᾷς νὰ ρίπτῃς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς κεραυνοὺς τῶν ἀποδοκιμασιῶν σου; Σὺ ἀδιστάκτως καὶ ἀγενδοιάστως καὶ μετὰ πάσης αὐθεντίας ἀποφαίνεσαι περὶ πάντων καὶ πασῶν: Αὐτὸς εἶναι αἵρετικὸς, ἐκεῖνος αἵρετικὸς, ὁ τρίτος προδότης, ὁ τέταρτος δειλὸς καὶ ἀνάνδρος, ὁ πέμπτος τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος. Αὐτοὶ ἐστερήθησαν τῆς Χάριτος, ἐκεῖνοι εἶναι ψευδopισκοποι, τῶν ἄλλων τὰ Μυστήρια εἶναι ψευδομυστήρια, κτλ. κτλ. κτλ. Πῶς συμβιβάζεις πάντα ταῦτα πρὸς ὅσα ἀνωτέρω γράφεις; Δὲν φοβεῖσαι, αὐτῶς αὐθεντικῶς ἀποφαινόμενος ἐκάστοτε, μήπως πλανηθῇς; Δὲν τρέμεις μήπως οὐχὶ ἡτῶς κατ' ἐπίγνωσιν, ἀλλὰ πάθος τι ἀνθρώπινον σὲ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ρίψιν τῶν ἀλληλοδιαδόχων κεραυνῶν σου κατὰ πάντων καὶ πασῶν;

5. Δικαιολογεῖ 100% ὁ κ. Καλομοίρος τὴν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἰαπωνίας εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου. (Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἰαπωνίας ἀπεδέχθη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δεκαδ' α' ἐτῶν πρὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος). Ὑπῆρχε, λέγει, «ἱεραποστολικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτήν. Ἐπρεπε ὠρισμένες μεγάλες Χριστιανικὲς ἑορτὲς νὰ συμπίπτουν μετὰ μεγάλες εἰδωλολατρικὰς ἑορτὰς τῶν Ἰαπώνων...».

Παρακαλῶ τὸν κ. Καλομοίρον νὰ ὁμιλήσῃ σαφέστερον καὶ πλέον συγκεκριμένως! Νὰ εἴπῃ δηλαδὴ ποῖαι ἦσαν αἱ χριστιανικαὶ ἑορταὶ καὶ ποῖαι ἦσαν αἱ Ἰαπωνικαὶ εἰδωλολατρικαὶ ἑορταὶ ὧν ἐπεδιώχθη καὶ ἐπστεύχθη ἡ σύμπτωσις διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἡμερολογίου. Μόνον τότε θὰ πεισθῶμεν ὅτι ἡ μετα-

βολὴ τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἰαπωνίας ἦτο ὄντως «ἱεραποστολικὴ ἀνάγκη».

6. Δικαιολογεῖ ἀκόμη ὁ κ. Καλομοίρος καὶ τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς (Συνόδος Φιλαρέτου), διότι περιλαμβάνει εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς καὶ «δυὸ - τρεῖς μικρὰς ἐκκλησίας», καίτοι αὗται διατηροῦσι «τὸ παπικὸ ἑορτολόγιον στὸ ὅποιο ἐγεννήθησαν τὰ μέλη τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν». Αὐτὰ εἶναι «πράξεις ἱεραποστολικαὶ» καὶ «πράξεις οἰκονομίας», κατὰ τὸν κ. Καλομοίρον, ἀπολύτως ἐνδεδειγμένα, διότι ἄλλως τὰ Ἡσίμνια αὐτῶν τῶν Νεοσημερολογιτῶν Ἐκκλησιῶν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ «διασκορπισθοῦν καὶ νὰ χαθοῦν».

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔμως ἀποδοχὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δὲν εἶναι ταιαυτὴ πράξις, ἀλλ' ἀποτελεῖ «οἰκουμενιστικὴν προδοσίαν», κατὰ τὸν κ. Καλομοίρον.

Ἐρωτήσω σε καὶ γῶ, ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε, λόγον ἓνα: Ὑποθετίσθω ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ὁ μεταβαλὼν τὸ Ἡμερολόγιον, ἦτο «οἰκουμενιστὴς προδότης», ὥς θέλεις. Διατί ἔμως περὶ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δὲν σκέπτεσαι ὅπως σκέπτεσαι καὶ περὶ τῆς Συνόδου τοῦ Φιλαρέτου; Διατί δηλαδὴ βλέπεις καὶ αὐτοὺς (τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας) ὥς συνενόχους τῆς «προδοσίας» καὶ οὐχὶ ὥς «ἱεραποστολικὴ ἀνάγκη» δουλεύοντας; Ἄν ὅλοι οἱ συντηρητικοὶ Κληρικοὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐφευγον ἐξ αὐτῆς, δὲν θὰ ἐγκατέλειπον τὸ ἀνύποπτον ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς (διότι βεβαίως ὀλίγοι θὰ ἠκολούθουν αὐτοὺς φεύγοντας) εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν «οἰκουμενιστῶν προδοτῶν»; Μόνον οἱ περὶ τὸν Ρῶσον Μητροπολίτην Φιλάρετον ἔχουσι δικαίωμα νὰ καταφεύγωσιν εἰς «πράξεις ἱεραποστολικὰς», εἰς «πράξεις οἰκονομίας», δεχόμενοι Ἐπισκόπους καὶ Ἡσίμνια τοῦ Νέου Ἡμερολογίου; Διὰ τοὺς ἄλλους Κληρικοὺς (Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους), εἴτε τῆς Ἑλλάδος εἴτε ἄλλων Χωρῶν, δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον δικαίωμα, ἢ μᾶλλον τοιοῦτον ΚΑΘΟΙΚΟΝ;

7. Γράφει ἀκόμη ὁ κ. Καλομοίρος: «Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἑορτολογίου ΕἶΝΑΙ ΑἲΡΕΣΙΣ». Ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἔμως ἐπιστολῇ τοῦ κ. Καλομοίρου πρὸς τοὺς ἡγέτας τῶν παλαισημερολογιτῶν ἐγράφητο ὅπως τ' ἐναντία, ὥς εἶδομεν καὶ προηγουμένως. Ἐγράφετο δηλαδὴ τότε, ὅτι τὸ σφάλμα τῶν Νεοσημερολογιτῶν «ΔΕΝ εἶναι σφάλμα θανάσιμον. Εἶναι σφάλμα ποὺ ἀνάγεται εἰς τὴν λατρείαν καὶ οὐχὶ σφάλμα ποὺ ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλήθειαν. ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ ΛΟΘΙΟΝ ΑἲΡΕΣΙΣ ἢ εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ εἶναι ὁ λασπημὴς κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος νὰ χαρακτηρίζεται ὥς αἵρετικὴ μία τοπικὴ Ἐκκλησία ΚΑΘ' ὍΛΑ ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ ὑπέπεσε σ' ἓνα σφάλμα ποὺ ἀνάγεται εἰς τὴν λατρευτικὴν ἁρμονίαν».

Ταῦτα ἔγραψεν ὁ κ. Καλομοίρος ἐν ἔτει 1967. Ἐν ἔτει 1970, δηλαδὴ μετὰ τριετίαν, γράφει ὅτι ἡ «εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ΕἶΝΑΙ ΑἲΡΕ-

ΣΙΣ»!!! Τα σχόλια άφίενται εἰς τοὺς ἔχοντας κοινοῦ νοῦν. Ἰδομεν τί θὰ γράψῃ μετὰ μίαν ἀκόμη τριετίαν ὁ κ. Καλόμοιρος. Ἰσως τότε εὕρῃ ὅτι καὶ οἱ Παλαιοσημερολογῖται εἶναι αἰρετικοί...

8. Συνεχίζει ὁ κ. Καλόμοιρος: «Εἶναι λοιπὸν πολὺ ὀρθολογιστικὸ νὰ πούμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου τὸ 1924 ἐστερήθη ἀκαριαίως τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὲς εἶναι σχηματικοὶ ποὺ ἱκανοποιοῦν τὸ στενὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ καὶ δίνουν εὐκολὰς ἀλλ' ὄχι ἀληθινὰς λύσεις στὰ προβλήματα μας. Ἄν ὁ Θεὸς ἐνεργοῦσε ὅπως σκέπτονται οἱ ὀρθολογισταὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶχε στερῇ τῆς Θείας Χάριτος ἀπὸ τοὺς πρώτους κι' ὅλας αἰῶνες. Μέσα στὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας συναντοῦμε τόσες ἀναστατώσεις ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς μετὰ τὸ φτωχὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ νὰ ὁρῇ μέσῃ καὶ ἄκρῃ».

Ἀλλ' ἂν τις διεξέλθῃ μετὰ προσοχῆς τὸ σύνολον τῶν «παρατηρήσεων» τοῦ κ. Καλομοίρου, θὰ ἴδῃ αὐτὸν ἀνατρέποντα ἐκ θεμελίων τὰς ἀνωτέρω θέσεις αὐτοῦ. Παρὰ πάντα ὅσα ὀρθῶς λέγει ἀνωτέρω περὶ «σχηματοποιήσεων» κλπ., αὐτὸς δὲν διστάζει νὰ κατασκευάσῃ ἀνὰ πᾶν ὅμιλον «σχήματα» ἰδίας ἐπινοήσεως καὶ νὰ ἀξιολογήσῃ παρὰ πάντων νὰ κινῶνται ἐντὸς αὐτῶν. Καὶ περὶ ποίων δὲν ἀπεφάνητο κατηγορηματικῶς καὶ μετ' αὐθεντίας ὁ κ. Καλόμοιρος; Ποίους δὲν ἐτοποθέτησεν ἀδιστακτικῶς ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Χάριτος;

9. Ἐν τῇ «ἐπιστολιμαίᾳ διατριβῇ» μου ἐπέκριναν τὸν Ρώσον Ἐπίσκοπον Σικάγου καὶ Νητηρόν Σεραφεῖμ, διότι, πλὴν ἄλλων, ἀπέφυγε νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἕτερον Ἐπίσκοπον μεθ' οὗ προέβη εἰς τὴν χειροτονίαν Ἀρχιερέως τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἰδοὺ πῶς δικαιολογεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου: «Ὅμως ἡ μὴ ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Θεοφίλου μαζί μετὰ τὸν ὅποιο ὁ Σεραφεῖμ χειροτόνησε τὸν Ἀκάκιον κάθε ἄλλο παρὰ πράξις φαῦλος ἦτο. Ἡ τοιαύτη ἀξίει πᾶν ὅσον πρᾶξις συνέσεως ποὺ ἀπέβλεπε στὸ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν ὅσοι ἀπὸ τοὺς Παλαιοσημερολογίτας δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν τὴν διάκρισιν ἀνάμεσα στὸν οἰκουμενιστικὸ νεοσημερολογισμὸ τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ στὴν κατ' οἰκονομίαν γιὰ ἱεραποστολικὴ ἀνάγκη ἀποδοχὴν νεοσημερολογιτῶν Ρουμάνων μέσα στοὺς κόλπους τῆς παλαιοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς διασποράς».

Εἰς ταῦτα καλῶ αὐτὸν τοῦτον τὸν κ. Καλόμοιρον νὰ ἀπαντήσῃ. Ἰδοὺ τί ἔγραψεν οὗτος ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἡγέτας τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν: «Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατό νὰ πιστεύετε τέτοια πράγματα. Ὅτε ὁ Ἱεράρχης σας πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος τὰ ἐπίστευε, καὶ εἶχε γράψῃ ὀρθότατα ὅτι δὲν ἀρνείται τὰ Μυστήρια τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀπεναντίας πιστεύει ὅτι ἀντλεῖ τὴν Χάρι τῆς Ἱερουσολῆς ἀπὸ αὐτῆν. Ἀπλῶς τὰ λέτε χωρὶς νὰ τὰ πιστεύετε καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίσσετε τοὺς φανατικούς ἐκ τῶν ὁπαδῶν σας, οἱ ὅποιοι,

πολεμοῦμενοι ἀπὸ τὴν ἄκρως φανατισμένη παράταξιν τοῦ Ματθαίου, φοβοῦνται μήπως ὑστερήσουν σὲ φανατισμὸ καὶ ἐμπαθῇ στενοκεφαλιά. Ὁ τ ρ ὁ π ο ς δ ὁ μ ω ς α ὕ τ ὁ ς τ ο ὕ ἔ ν ε ρ γ ε ἰ ν ὅ χ ι μ ὁ ν ο ν σ ἐ Τ ε ρ ᾱ ρ χ α ς δ ἐ ν ᾱ ρ μ ὁ ζ ε ι ᾱ λ λ ᾱ ο ὕ τ ε κ ᾱ ν σ ἐ π ο λ ι τ ι κ ο ὕ ς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι θεῖον δῶρον καὶ πρέπει νὰ τὴν λέμε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις ἀνεξάρτητα ἀπὸ σκοπιμότητες».

Ὅπου λοιπὸν θέλομεν κεραυνοβολοῦμεν καὶ ὅπου θέλομεν δικαιολογοῦμεν, καίτοι πρόκειται περὶ τῶν αὐτῶν κατ' οὐσίαν πραγμάτων! Ἡ πράξις τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου Σεραφεῖμ ἦτο, κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον, «μὴ ἀξιέπαινος πράξις ποὺ ἀπέβλεπε στὸ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν» Παλαιοσημερολογίταις. Ἡ πράξις ὅμως τῶν ἡγετῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοσημερολογιτῶν, καίτοι καὶ αὐτὴ (ἂν ὄντως ἐγένετο) ἀπέβλεπε εἰς τὸ «νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν» Παλαιοσημερολογίταις, ὡς ἀναγνωρίζει αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Καλόμοιρος, ἐν τούτοις ἡ πράξις αὕτη ἐπικρίνεται δριμύτατα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀποκηρύσσεται ὡς ἀπολύτως ἀπαράδεκτος! «Ἡ ἀλήθεια εἶναι θεῖον δῶρον», ἔρροντοφωνεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος, «καὶ π ρ έ π ε ι ν ᾱ τ ῆ ν λ έ μ ε π ρ ὅ ς ὅ λ ε ς τ ῖ ς κ α τ ε υ θ ύ ν σ ε ι ς ᾱ ν ε ξ ᾱ ρ τ ῆ τ α ᾱ π ὅ σ κ ο π ι μ ὅ τ ῆ τ ε ς».

Αὐταὶ εἶναι αἱ ἀρχαὶ καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ λογικὴ συνέπεια τοῦ κ. Καλομοίρου!..

10. Ἐπέκριναν ἀκόμη τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου διὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Ἀμερικῆς, ὡς «ὑπερόριον» καὶ ἄρα ἀντικανονικὴν. Ὁ κ. Καλόμοιρος ἀπαντᾷ: «Ἐάν δὲν εἶχε γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου στὴν Ἑλλάδα, ἐάν ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶχε τὸν δρόμον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐάν παρέμενε γνησίως Ὁρθόδοξος, τότε πράγματι οἱ χειροτονίαις Ἑλλήνων Ἀρχιερέων ἀπὸ Ρώσους τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθοῦν ὑπερόριες καὶ ἄρα ἀντικανονικῆς. Τώρα ὅμως, ὅχι μόνον ἀντικανονικῆς δὲν εἶναι, ὅχι μόνον ὑπερόριες δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν, ἀλλὰ ἀπεναντίας εἶναι σωτήριες».

Ἀλλ' ἀγαπητέ Ἀλέξανδρε, διατί παριστᾷς τὸν ἀφελῆ; Πότε ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ Ἑλλήνου Ἐπισκόπου ὑπὸ τῶν Ρώσων Διασποράς; Ἐγένετο ἐφέτος ἢ πέρυσιν; Ὁχι δεκάκις! Ἐ γ έ ν ε τ ο π ρ ὅ δ ε κ α ε τ ῖ α ς! Πρὸ δεκαετίας ὅμως (καὶ μόνον πρὸ δεκαετίας;) οἱ Ρῶσοι Ἐπίσκοποι τῆς Διασποράς πᾶν ἄλλο ἢ ὡς αἰρετικὴν ἐθεώρουν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι μέχρι π ρ ὅ ἔ λ α χ ῖ σ τ ω ν ἔ τ ω ν οἱ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοποι εἶχον ἀρμονικωτάτας σχέσεις τὸσον μετὰ τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου ὅσον καὶ μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου καὶ ἐκοινῶνον ἂ δ ε λ φ ι κ ῶ ς μ έ τ' α ὗ τ ῶ ν, θ ε ω ρ ο ὕ ν τ ε ς τ ᾱ ς Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ς α ὗ τ ῶ ν ὡ ς Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ς Ὁ ρ θ ὁ δ ὁ ξ ο ὕ ς; Πῶς λοιπὸν ΤΟΤΕ ἐχειροτόνησαν Ἐπίσκοπον δι' ἄλλην το-

πικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Σήμερον ἀναμφιβό-
λως θὰ ἦσαν συνεπεῖς πρὸς ἑαυτοὺς οἱ Ρῶσαι Ἐπί-
σκοποι τῆς Διασποράς, ἀν' ἐχειροτόνουν Ἀρχιερεῖς
διὰ τὴν Ἑλλάδα ἢ καὶ διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν,
ἐφ' ὅσον δὲν θεωροῦσιν ἤδη τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (ὅπως καὶ πολ-
λὰς ἄλλας) ὡς Ὁρθόδοξους καὶ δὲν ἔχουσι καινω-
νίαν μετ' αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ χειροτονία Ἀρχιερέως διὰ
ξένην τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἀ ν α γ ν ω ρ ι ζ ο-
μ έ ν η ν ὡ ς Ὁ ρ θ ό δ ο ξ ο ν καὶ ἀ ξ ι-
ο υ μ έ ν η ν κ ο ι ν ω ν ί α ς, πῶς δύναται νὰ
χαρακτηρισθῇ; Δὲν εἶναι πράξις «ὑπερῶριος», τιμω-
ρουμένη ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ τῆς ἐσχάτης
τῶν ποινῶν; Ἄς μὴ παριστᾷ λοιπὸν τὸν ἀφελῆ ὁ κ.
Καλόμοιρος. Οὐδεμία δικαιολογία δύναται νὰ ὑπάρ-
ξῃ διὰ τὴν π ρ ό δ ε κ α ε τ ί α ς ἐνέργειαν
τοῦ Ἐπισκόπου Σαραφείμ.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Μακεδονίας 24

Ἐν Ἀθήναις (108)

Ἀρμόδιος Δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως
τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθο-
δοξίας» πρὸς γνῶσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συ-
νεπείας, ἀντιγράφων ταύτην ἐλόκληρον ἐν τῇ σχετι-
κῇ ἐκθέσει ἐπιδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1970

Ὁ παραγγέλλων

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Ἀπὸ τὴν Κίνησιν τῆς Ἐπαρχίας

ΔΡΑΜΑ, Σεπτέμβριος 1970

Τὴν 16) 29 Σεπτεμβρίου ἀπὸ 29 ἐτῶν καὶ ἐν-
τεῦθεν, ἡ Ἀκριτικὴ καὶ Μαρτυρικὴ περιοχὴ πόλεως
Δράμας ἐορτάζει τὴν πένθιμον ἐπέτειον τῶν ἀνηκού-
στων σφαγῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὑπὸ τῶν γεο-
δαρβάρων ἐπιδρομίων Βουλγάρων. κατὰ τὴν 16) 29
Σεπτεμβρίου 1941. Ἡ Δράμα καὶ ἡ περιοχὴ τῆς ἐορ-
τάζει πενθοφοροῦσα μὲ μεσιστίους σημαίας. Ἐφέτος
ὅπως καὶ κάθε ἔτος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ ἱερῇ
ναῷ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. ἐγένετο ἐ-
πιμνημόσυνος δέησις καὶ ὁμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησιασ-
μα διὰ τὰς γενομένας ἀδίκους σφαγὰς τῶν ἀποφρά-
δων ἐκείνων ἡμερῶν. ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρωτοερεὺς
καὶ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Μιχαὴλ Ν. Σαβδόπου-
λος, ὅστις καὶ ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς τῶν μαρτυρι-
κῶν ἐκείνων ἡμερῶν.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὰ παραρτήματα τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Φλωρίνης καὶ Πτολεμαῖδος ἐξ-
ήχθησαν τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

Φλωρίνης

ΠΕΝΤΑΜΕΛΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΥΑΓ. ΠΡΑΠΑΣΕΣΗΣ, Πρόε-
δρος, 2) ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΙΖΟΣ, Γραμματεὺς, 3)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΛΑΖ. ΔΟΤΗΣ, Ταμίας, 4) ΜΙΧΑΗΛ
ΙΩΑΝ. ΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ, Ἀντιπρόεδρος, 5) ΜΕΝΕ-
ΛΑΟΣ ΓΕΩΡ. ΡΟΥΔΟΥ, Μέλος,

ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

1) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡ. ΚΑΖΙΑΣ, 2) ΑΝΑ-
ΣΤΑΣΙΟΣ ΚΩΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Πτολεμαῖδος

ΠΕΝΤΑΜΕΛΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

1) ΔΗΜ. ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, Πρόεδρος
2) ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΙΚ. ΣΑΓΙΑΣ, Γραμματεὺς
3) ΑΒΡΑΑΜ ΙΩΑΝ. ΙΩΣΗΦΙΔΗΣ, Ταμίας
4) ΑΔΕΣ. ΠΑΡ. ΚΟΤΣΑΜΑΝΗΣ Ἀντιπρόεδρος
5) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ. ΗΛΙΑΔΗΣ, Μέλος

ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΗΛΙΑΔΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΙΤΤΑΣ

Συγχαίροντες τοὺς ἀνωτέρω ἐκλεγέντας εὐχόμεθα
αὐτοῖς καλὴν πρόδοον.

ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ολίβεται καιρίως καὶ ἀνρσυχεῖ εἰς τὸν ὑπέρτατον
βαθμόν, ὅστις ἔχει συνειδητοποιήσει τὴν ἀξίαν τοῦ χρι-
στιανικοῦ καὶ ἠθικοῦ νόμου πληροφορούμενος, ὅτι ἄτο-
μα μὲ ἀνῆθικον ζωὴν, διεθνεῖς διαφθορεῖς καταφθάνουν
εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ γίνονται δεκτοὶ μετ' ἐπισημότητος.
Ἀπορεῖ τις πῶς δὲν λαμβάνονται τὰ ἀρμόζοντα μέτρα
πρὸς παρεμπόδισιν τῆς εἰσόδου τοιαύτων προσώπων, τὰ
ὅποια καὶ διὰ τοῦ βίου των καὶ διὰ τῶν αἰσχυρῶν περιο-
δικῶν, τὰ ὅποια ἐκδίδουν, ἔχουν κατασκανδαλίσαι χιλιά-
δας ψυχῶν ὀδηγοῦντα ταύτας εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὴν
καταστροφὴν.

Ευχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ φωτίῃ τοὺς ἀρμόδιους παρά-
γοντας διὰ τὴν λῆψιν τῶν δεουσῶν ἀποφάσεων πρὸς ἀ-
ναχοίτησιν τοῦ κακοῦ, διότι δυστυχῶς ἡ νεολαία μας κιν-
δυνεύει τὸν ἐσχατον τῶν κινδύνων ἐκ τῶν ἡρώων αὐτῶν
τῶν διεθνῶν σκανδάλων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως
μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κα-
τοικίας των.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οί ἡμεροδεῖχται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1971 ἐξετυπώθησαν με πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὁλὴν.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοῖχου δρχ. 11 τσέπης δρχ. 4 λόγω αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου.

Τὸ προῖόν τούτων θὰ διαπεθῇ διὰ τὴν γενικὴν θέρμανσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας, δ' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προσέτησιν αὐτῶν.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑ!

«Ἡ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαρτίου 1971 εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Κέντρον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου πρὸς μελέτην σοβαρῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων μεταξὺ ἄλλων ἔχει ἀναγράψει καὶ τὸ ἑξῆς τρίτον κατὰ σειράν: «Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων, συμφώνως ταῖς ἀπαιτήσεσι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς». Τοῦτο ἐμβάλλει εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν τοὺς Ὁρθοδόξους, διότι ἀποτελεῖ «ἀρχὴν ὠδίνων» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ὑπάρχουν Κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἀποφαθέντων ἐν Συνόδοις περὶ τοῦ τρόπου, χρόνου καὶ ἄλλων λεπτομερειῶν ἀφορῶσιν τὴν Νηστείαν; ἡ Ἐκκλησία ἄλλως τε πρέπει νὰ πορευθῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἢ ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν;

Ἄς ἀγρυπνῶμεν καὶ ἄς προσευχώμεθα διότι οἱ πολέμοι τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ἐκ τῶν κόλπων τῆς προερχόμενοι εἶναι ἔτοιμοι, νὰ προδώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν παραδώσουν δεσμίαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 1 Νοεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί: 1) Ἐλευσίνος, 2) παρεκκλήσιον τῆς Εὐαγγελιστρίας Κοραβῆ, 3) Δομβραίνης, 4) Αἰγίνης, 5) Ρεθύμνου Κρήτης καὶ 6) Ποταμίας—Θάσου.

— Τὴν 8 Νοεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι 1) Ἱ. Μονὴ παρὰ τὰ Σπάτα καὶ 2) ὁ ἱερός ναὸς εἰς Ν. Ἡράκλειον.

— Τὴν 11 Νοεμβρίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Μητῆ πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι: 1) Παρεκκλήσιον Ἱ. Μ. Ἀγ. Νικολάου Παιανίας, 2) Ἱ. Μ. Ἀμφιάλης, 3) Ἱ. Μ. Ἀνθούσης καὶ 4) Ἱ. Ν. Βιλλίων.

— Τὴν 13 Νοεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὸ Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» θὰ τελέσῃ μνημόσυνον εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήτου Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἱδρυτοῦ τοῦ Σωματείου εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Ὁδηγητρίας, Ἀνω Γλυφάδας.

— Ἀφετηρία λεωφορεῶν Ζάππειον. Αὐτοκίνητα (172) Ἐργαζομένων στελεχῶν. Στάσις Ἀρβανιτάκη, ὁδὸς Μυστρά 89.

— Τὴν 14 Νοεμβρίου Παρασκευὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Φιλίππου καὶ Νεομ. Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου πανηγυρίζουν: 1) ὁ ἱερός ναὸς Πειραιῶς καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

— Τὴν 21 Νοεμβρίου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ παρὰ τὰ Μέγαρα.

— Τὴν 25 Νοεμβρίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μεγ. Αἰκατερίνης πανηγυρίζουν οἱ ἱεροὶ ναοί: 1) Πατισίων καὶ 2) Κάτω Κηφισιάς.

— Τὴν 30 Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζει λεηρῶς ὁ ἱερός ναὸς Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χορηγικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χορήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)